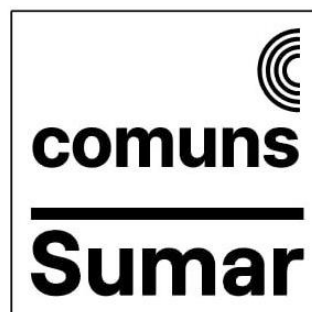

DOCUMENT ESTRATÈGIC DE CAMPANYA **COMUNS**

Maig 2024

ÍNDEX

1. CONTEXT POLÍTIC I ELECTORAL.....	3
a) <i>Context català.....</i>	<i>3</i>
b) <i>Context estatal.....</i>	<i>5</i>
2. RELAT.....	7
a) <i>Relat català.....</i>	<i>7</i>
b) <i>Relat en clau estatal</i>	<i>8</i>
3. LEMA.....	9
4. ATRIBUTS JÉSSICA ALBIACH.....	10
5. RELACIÓ AMB ADVERSARIS.....	11

1. CONTEXT POLÍTIC I ELECTORAL

a) Context català

Les eleccions del 12 de maig de 2024 a Catalunya arriben després d'una legislatura marcada per la posició erràtica del Govern Aragonès, que va començar governant amb Junts i ha estat incapaç d'aprovar els darrers pressupostos, després d'un any i mig de Govern en solitari d'ERC amb el suport només de 33 diputats dels 135 que hi ha al Parlament. Ja fa temps que és força evident per molts catalans i catalanes que la legislatura actual estava esgotada, que teníem un govern de tràmit i un president que no lidera els grans debats del país. I això s'ha materialitzat en la incapacitat del president per teixir majories suficients per aprovar els pressupostos, i amb una convocatòria electoral que el Govern ja preveia fa temps.

La legislatura ha estat marcada primer per la inestabilitat de les relacions entre Junts i ERC mentre compartien Govern, i per crisis importants en la gestió dels serveis públics. Des de la crisi educativa que ha acabat generant els lamentables resultats PISA, el malestar de la majoria de professionals sanitaris per l'incompliment de les promeses governamentals i el col·lapse de l'atenció primària, així com una mala gestió de la sequera més greu que hem patit mai i el malestar que això ha creat a la pagesia, per posar només alguns exemples.

No ens trobem davant d'un Govern que acabi la legislatura de manera clarament exitosa, sinó més aviat d'un que ha arribat fins aquí a *trompicons*. Podem dir doncs, que ens trobem davant d'un Govern que tot i que no està mal valorat per la ciutadania (obté un 5 sobre 10 al CEO) és difícilment memorable. És a dir, que a bona part de la ciutadania li costa identificar l'obra de govern.

La legislatura que s'acaba ha estat més marcada mediàticament per la lògica política estatal, la resolució del conflicte polític (indults, reforma del codi penal, amnistia, reconeixement del català...) i la vinculació dels partits catalans amb la majoria que dona suport al Govern de l'Estat. I és això el que ha permès que la gestió del dia a dia del Govern de la Generalitat o l'activitat al Parlament de Catalunya hagin passat més desapercebudes per una part important de la població.

Ha pesat en l'opinió pública una certa sensació que aquesta era una legislatura de transició, de tràmit, en tant que les possibilitats d'un canvi de majories que van obrir els resultats del 2021 van ser enterrades ràpidament amb l'acord de Govern entre ERC, Junts i la CUP. Així doncs, ens hem trobat amb un escenari en el que les pulsions de canvi d'etapa que estaven ja a la societat catalana fa tres anys (i que s'han demostrat també en les eleccions que hi hagut després) no s'han acabat d'expressar en la lògica parlamentària malgrat la ruptura explícita dels blocs que condicionaven totes les majories fins ara.

Amb tot plegat, ens trobem que malgrat que la Catalunya de 2024 no és la mateixa que al 2021, molts dels problemes que tenim sí que continuen sent els mateixos o fins i tot s'han fet més grossos.

Catalunya ha arribat als 8 milions d'habitants, i no ha crescut només en nombre, també ho ha fet en diversitat, el 23% de la població ha nascut fora de Catalunya, ja sigui a l'estranger, ja sigui a la resta de l'Estat. El creixement de població de les darreres dècades ha tingut dues característiques: l'arribada de població estrangera i la concentració en la Catalunya més urbana, cada cop més gent es concentra en poblacions més grans i l'accés a l'habitatge és un dels principals problemes dels ciutadans i ciutadanes.

En termes d'economia hem vist com perdíem indústria i sector primari i alhora creixia l'ocupació del sector serveis, amb una importància creixent del turisme. Estem a la cua d'Espanya en producció d'energia renovable. Som una societat desigual: el 20% de les llars amb majors ingressos acumulen 5,1 vegades el que ingressen el 20% de les llars més desafavorides. I som una societat que envelleix: l'edat mitjana dels catalans ha passat de 40,5 anys l'any 2000 a 43,4 anys a l'actualitat.

El debat territorial, bàsicament el de la relació de Catalunya amb Espanya, ha centrat bona part del debat polític de la darrera dècada. El darrer CEO mostra com una gran majoria està a favor del dret a decidir (un 73%) i com persisteix una preferència pel no a la independència amb el 52%, mentre que el sí és preferit pel 41%. Sobre la preferència en la relació entre Catalunya i Espanya: mentre un terç recolza la independència, un altre terç prefereix la comunitat autònoma i un de cada quatre, l'opció federal. L'opció "regió d'Espanya" representa un 6% de les respostes. Hem vist com aquests anys la nostra postura ha passat d'incompresa i titllada d'equidistant, a passar a ser el camí de treball acceptat per totes les parts: llibertat, diàleg i solucions.

Ens trobem que l'apaivagament del conflicte polític (que no vol dir la seva resolució) està permetent que s'introdueixin qüestions en l'agenda política i mediàtica que fins ara havien quedat desplaçades: estem veient com l'extrema dreta i la dreta estan relacionant de forma irresponsable seguretat i immigració, com els treballadors i treballadores del sector públic cada cop denuncien més la situació de desinversió pública, com la pagesia surt al carrer per denunciar una situació d'abandonament històric, com la qüestió climàtica està a l'agenda amb la greu sequera que patim, i alhora com hi ha partits que mentre diuen ser ecologistes defensen ampliar aeroports i macro-projectes desfasats com el Hard Rock. I veiem, finalment, una agenda internacional que impacta ideològicament a la nostra societat en elements tan bàsics com la defensa dels drets humans, amb les guerres, el genocidi a Gaza o l'auge de l'extrema dreta a molts països.

Com a partit, els Comuns ens trobem amb un escenari molt més propici que al 2021 en les anteriors eleccions. L'últim cicle electoral ha demostrat que els Comuns no són una anècdota i que no només tenen una base sòlida, sinó potencial de creixement. L'acció política que ha dut a terme el grup parlamentari al Parlament durant aquests tres anys ha ajudat a consolidar-nos com un actor clau de la política catalana i ningú s'imagina cap majoria progressista sense nosaltres. I de la mateixa manera comptem amb un lideratge consolidat, que ha millorat força en termes de coneixement social i que té un perfil propi i diferenciat de la resta de candidats.

Amb les enquestes més recents a les mans, el nostre espai es situa en un resultat de mitjana idèntic al de 2021 a nivell d'escons, però superior a nivell de vot. La forquilla d'entre 7 i 9 que tenim ens dona marge de creixement i una posició en la que no hem estat penalitzats per la convocatòria electoral tot i la pressió mediàtica soferta posteriorment. L'estimació és d'un 7% (superior a la de 2021) i ens mostra un espai electoralment consolidat. Consolidació que mostren també les dades brutes, una IDV de 5,4% sense Podemos, una fidelitat del 66% i només tenim una fuga important cap a Podem (14%) i la indecisió com a grans perills.

Tot i això, no podem perdre de vista que la majoria de la població, gairebé la meitat, no volia les eleccions. Un 46,2% es declara poc o gens a favor de la convocatòria electoral i aquesta xifra és més alta entre els votants d'ERC i els nostres que entre els socialistes i juntaires. A més, la predisposició a votar és més baixa ara que fa 3 anys. Hem passat de més del 85% de seguretat en votar al 2017 o prop d'un 80% al 2021 a menys d'un 75% ara al 2024. Si això li sumem la indecisió que assoleix la xifra de 3 de cada 10 i al 1 de cada 10 ciutadans que diuen que s'abstindrà ens dona un context de despolitització i de baixa participació.

Tot plegat indica doncs que ens trobem davant d'un context que afavoreix la hipòtesi que la pregunta entorn de la qual giraran les properes eleccions serà sobre quin model de país volem i com obrir un nou temps en que Catalunya exploti el seu potencial per avançar.

b) Context estatal

Aquestes eleccions arriben després d'una convocatòria d'eleccions generals inesperada i en la que vam aconseguir uns resultats significatius que van permetre la constitució del segon govern de coalició progressista a l'Estat, la qual cosa va significar un alleujament per a molts ciutadans i ciutadanes davant de la possibilitat d'un govern encapçalat per la coalició PP i Vox.

Malgrat la dificultat de les negociacions per conformar una majoria plurinacional i de progrés, els Comuns hem estat un actor clau per aconseguir que aquestes arribessin a bon port i que es pogués desplegar un govern amb una agenda social i plurinacional ambiciosa. En aquest sentit, la presència de Jaume Asens com a negociador de Sumar, de tot el grup parlamentari dels Comuns al Congrés amb Aina Vidal al capdavant i com a portaveu adjunta del grup de Sumar, així com d'Ernest Urtasun com a portaveu i ministre de Sumar ens han permès formar part de la centralitat mediàtica estatal.

Els resultats de Comuns - Sumar a les eleccions generals del 23J demostren que l'aposta per empeltar l'agenda plurinacional i l'agenda social obté amplis suports ara mateix a Catalunya, i que l'aposta del Govern de l'Estat per afrontar la resolució del conflicte polític amb els indults, la reforma del codi penal i l'amnistia és ben rebuda entre la ciutadania. La qual cosa és un reconeixement a la tasca desenvolupada pel nostre espai polític, que ha estat qui ha mantingut en peu la bandera del diàleg quan ningú ho feia.

Aquesta situació també ha fet que hi hagués una certa percepció en l'àmbit mediàtic estatal de que el conflicte a Catalunya ja estava resolt i que les mateixes majories que funcionaven al Congrés simplement es reproduïen al Parlament, motiu pel qual la convocatòria electoral costa

d'entendre a bona part de l'opinió pública. Situació reforçada encara més per la renúncia als PGE del 2024 per part de Pedro Sánchez, ja que vincula encara més l'agenda del Congrés amb la del Parlament.

D'altra banda, l'aposta continuada per la millora dels salaris i de les condicions de vida de la ciutadania amb clares polítiques redistributives i d'impuls dels drets socials per part del Govern de l'Estat, com poden ser la llei de regulació de lloguers, els impostos extraordinaris a les elèctriques o la pujada de les pensions, tenen un bon impacte i recepció a Catalunya. Tanmateix, en un context de pujada de l'IPC i dels tipus d'interès que està afectant a les famílies, hi ha una certa dissonància cognitiva entre el discurs oficial del bon moment macro-econòmic que es viu a nivell de l'Estat però que no acaba d'arribar a l'economia familiar. Mentre destaquem la pujada de l'SMI, les pensions o els bons nivells d'atur, milers de famílies segueixen tenint greus dificultats per arribar a final de mes i milers de joves tenen problemes per poder construir un projecte de vida autònom.

Per un altre cantó, l'aparició d'escàndols vinculats a la obtenció de beneficis obscurs gràcies a la intermediació en la compra-venta de mascaretes tant vinculats al PP com al PSOE estan generant una dinàmica política i mediàtica a nivell estatal en que els dos partits principals es tiren els trastos pel cap fent ressonar el vell bipartidisme i opacant així debats i problemes importants que haurien d'estar tenint lloc en l'esfera política. La qual cosa només contribueix a la desafecció política i la creació d'abstencionistes.

Pel que fa al nostre espai polític, l'acord estratègic amb Sumar ha anat consolidant-se amb la constitució del Grup Motor i la celebració de la I Assemblea. Els resultats de la candidatura de Sumar - Comuns al 23J van ser molt positius i van permetre generar una coalició de votants més àmplia que en les anteriors eleccions generals de 2019, ja que l'espai de Sumar-ECP a les generals del 23J guanya 67.000 vots del PSC, 92.000 d'ERC i 45.000 de la CUP a banda de retenir 270.000 vots d'ECP de 2019. De fet, els increments més significatius del nostre espai, tal i com mostren les comparativa de resultats, es donen on més cau el vot sobiranista, és a dir, la suma de les caigudes d'ERC i la CUP explica en gran mesura els nostres increments electorals de 2019 a 2023. La matriu de transferències de vot dona validesa a aquesta tesis: pèrdua de vot cap al PSC, manteniment d'un terra sòlid i absorció de vot sobiranista per compensar i obtenir els resultats obtinguts. Segons els càlculs basats en la matriu de dades del CIS postelectoral, el nostre espai perd entre 205.000 vots cap al PSC, 19.000 a ERC i 7.600 vots a la CUP.

En aquest sentit, també cal tenir en compte que les eleccions del proper 12 de maig es desenvoluparan en un marc electoral més ampli a la resta de l'Estat: venim d'unes eleccions gallegues, n'hi ha unes de basques convocades pel 21 d'abril i unes d'uropees el 9 de juny. I els resultats obtinguts, o les possibles projeccions de resultats, també tenen impacte en l'electorat català.

Així doncs, en definitiva, sembla clar que a nivell estatal el context en el que es desenvolupen les eleccions al Parlament del 12 de maig afavoreix que la pregunta entorn de la qual girin les eleccions en l'agenda política-mediàtica espanyola és si hi haurà un canvi de majoria de Govern,

és a dir si es tanca definitivament el cicle del Procés, i per tant, si la nova majoria serà encapçalada per Illa o per Puigdemont.

2. RELAT

L'objectiu del nostre espai ha de ser consolidar la nostra base electoral mobilitzant els indecisos i tancant les fuites cap a ERC i PSC. Consolidar, solidificar i mobilitzar ha de ser l'objectiu central d'aquesta campanya. Que la convocatòria de les eleccions vingués donada per la caiguda dels pressupostos i l'escull del Hard Rock indica que serà una campanya on parlar de model de país, un àmbit on els Comuns som forts i en el que el nostre antagonista principal és Junts, la qual cosa també ens permetrà convèncer votants d'ERC i PSC que viuen amb contradicció els acords d'aquests partits amb Junts així com el seu seguidisme en algunes qüestions.

a) Relat català

Aquestes eleccions no van de dos partits, van de dos models: el dels Comuns contra el de l'especulació de Junts.

L'única força que pot garantir que Junts no marcarà l'agenda del proper Govern de la Generalitat som els Comuns. Perquè sabem que el model de Junts està a les antípodes del nostre, però no sabem quin model de país volen ERC i PSC. Per això aquestes eleccions van de si acceptem un model productiu basat en l'especulació i la sobreexplotació, amb més sequera, més facilitat per caure en les addiccions, més precarietat, més inseguretat. O si avancem cap a un nou model de transformacions, amb ocupació de qualitat, respectuós amb les persones i amb Catalunya, amb uns serveis públics blindats. Van de si acceptem un model del passat, o si som capaços, com sempre ha fet Catalunya, de ser avantguarda.

Catalunya té un potencial enorme, però cal confiar-hi. L'aposta pel Hard Rock demostra que ERC, PSC i Junts pensen que l'únic futur possible és més precarietat, més turisme irresponsable, més canvi climàtic i menys serveis públics.

L'aposta pel Hard Rock demostra que ERC, PSC i Junts pensen que l'únic futur possible és més precarietat, més turisme irresponsable, més canvi climàtic i menys serveis públics. Pensen que el país i la seva gent només podem aspirar a ser un decorat d'Instagram. Els Comuns confiem en tu, confiem en Catalunya. Confiem en el potencial i les oportunitats de futur de Catalunya, dels seus serveis públics, de les seves universitats, de la seva pagesia, de produir energia renovables. El nostre país té un potencial enorme, cal posar-lo a treballar per viure millor tots i totes.

El futur és ara. És moment d'aixecar el cap davant l'oportunitat i la responsabilitat.

El país té molts reptes, però també grans oportunitats per continuar millorant les condicions laborals, eixamplant el diàleg i apostar per una planificació ecològica real. Tenim la responsabilitat de frenar el model de l'especulació i dels lobbies davant d'una situació d'emergència climàtica que no té perquè convertir el món en un caos si l'entomem ara. La

història ens està trucant a la porta com a país i hem de ser-hi per a obrir-la. No demanarem el vot contra res o ningú sinó un vot a favor de tot el que volem construir i conquerir. Votar Comuns i Jéssica Albiach és votar a favor del que penses. Si el problema és Puigdemont la solució serà Illa. Però si el problema és quin full de ruta té el país, la solució som els Comuns. El 12 de maig es decideix el futur de Catalunya.

Catalunya necessita un canvi de Govern, però no un govern qualsevol. Cal un govern sòlid i amb vocació transformadora. Els Comuns l'única garantia d'un govern de progrés i no un de retrocés.

Els partits d'esquerres no poden governar amb l'agenda dels partits de dretes, i tal i com ha demostrat la nostra acció política en centenars de municipis com Barcelona i al Govern de l'Estat és que la presència dels Comuns és l'única garantia per a què això no passi. Amb la correlació de forces i govern actual, hem arribat fins on hem pogut. Aquí no hi ha pessimisme, sinó realisme. Ara toca anar a per més. Ara toca fer-ho millor. Som nosaltres, els Comuns, els que podem aconseguir-ho des del Govern.

La Catalunya que ve no pot esperar més. El 12 de maig el país obrirà un nou país de més benestar, més planificació ecològica i més autogovern.

Volem un país a favor no només de les passions alegres com l'esperança i la il·lusió. També a favor de tenir un pediatra en cada municipi. A favor de ràtios més baixes a les aules. A favor de construir plaques solars i bateries energètiques com a palanca de transformació del model econòmic. A favor que els que més tenen aportin més per a protegir millor els que tenen menys. Un país que es construeixi en positiu, però de manera concreta.

Tenim la millor candidata per liderar una nova època. Jéssica Albiach, l'única que parla clar: allò que diu és allò que fa.

La Jéssica no és una candidata construïda des del poder, i no li deu res a ningú. Fa 4 anys es va presentar dient que sempre podria mirar als ulls als seus votants i ha demostrat que no enganyava; sent capaç de construir acords importants per millorar la vida de la gent quan ha pogut, però també sent contundent en la defensa del país i de la terra quan ha calgut. Així, com donant veu a conflictes que no formaven part de l'agenda pública. La Jéssica mai et pregunta d'on vens, sinó fins on podem arribar plegades per fer gran el nostre país.

b) Relat en clau estatal

Són unes eleccions decisives per Catalunya. Està en joc que Catalunya torni a ser la locomotora d'Espanya o al vagó de cua.

Catalunya ha perdut pistonada per la falta de confiança dels seus governs en la capacitat del seu país. Però ara té l'oportunitat de tornar a brillar. El 12 de maig hi ha en joc tenir un Govern que es jugui el futur dels nostres fills a la ruleta o tenir-ne un per deixar d'estar a la cua en producció d'energia renovable, que realment posi les rodalies al dia, que vulgui tornar a tenir una

sanitat puntera, més autogovern o un sistema educatiu exemplar. Menys model Hard Rock i més model Comuns.

Catalunya és millor amb els Comuns. Els Comuns fem que les coses passin.

Des del 2015 el municipalisme dels Comuns ha estat far de referència per a moltíssima gent a la resta de l'Estat. Amb Barcelona al capdavant, són els Comuns qui van demostrar a tot l'Estat que era possible fer una energètica pública o un dentista públic. Són els Comuns qui han demostrat que és possible defensar el dret a l'habitatge des d'un Govern i qui més ha lluitat per regular els lloguers. Són els Comuns qui van parar l'ampliació de l'aeroport del Prat per posar límits al turisme irresponsable. I són els Comuns qui mai van abandonar la bandera del diàleg per resoldre amb política un conflicte que és polític. Els Comuns són l'única garantia per seguir avançant i no tornar a velles dinàmiques.

Un nou capítol per Catalunya només és possible si els Comuns són forts. La garantia de tenir la dreta lluny del Govern són els Comuns.

Aquestes eleccions no van d'un partit ni de dos, ningú obrirà una nova etapa tot sol. Per tant, van de si Catalunya tindrà un Govern de progrés o un de retrocés. Aquestes eleccions van sobre la Catalunya d'avui i la que volem d'aquí a 10 anys, no sobre la Catalunya del passat. Catalunya no necessita només passar de pàgina, sinó obrir un nou capítol a la seva història. Un capítol amb serveis públics punters, amb una economia verda, sòlida i pròspera i amb habitatge per tothom. I aquest capítol no l'escriuran els que volen un model com el d'Ayuso de menys impostos als rics, menys serveis públics, més turisme irresponsable i més precarietat.

Jéssica Albiach la candidata del govern d'esquerres. Amb Albiach al Govern, Catalunya avança.

Per a què Catalunya avanci només hi ha una papereta aquest 12 de maig i es diu Comuns. Jéssica Albiach és l'única candidata que mai vendrà el futur del país per un casino. Tots els catalans i catalanes que vulguin un govern ambiciós, modern, progressista, verd i catalanista han de saber que el seu vot es diu Jéssica Albiach. Ningú ha d'anar a votar resignat amb els que l'acaben de decepcionar governant ni amb els que ja sap que el decepcionaran quan governin. Amb Albiach al Govern, Catalunya avança.

3. LEMA

Davant els tres grans reptes de campanya (destacar en relat, donar a conèixer la marca Comuns i reforçar el perfil de la Jéssica), el lema "**La Catalunya que ve**" recull d'una manera clara diverses idees clau:

- El canvi que necessita i mereix Catalunya, sense que la paraula "canvi" aparegui de forma explícita. És més que un canvi, l'expressió "que ve" simbolitza una transformació imparabile. No és un canvi que fa una persona o un col·lectiu, és una Catalunya que ve com una gran bola de neu que ja ningú pot aturar. Una Catalunya transformadora que

s'imposa per damunt de tot. Perquè la transformació que ve és una transformació que tots els catalans i catalanes imaginem i que, d'alguna manera, han estat esperant des de fa molt temps. En l'anterior campanya parlàvem de "El canvi que Catalunya mereix", ara ja no és el canvi que mereixem, ara és el canvi que s'imposa.

- Parlem de futur i de passar pàgina indirectament, però d'una manera contundent.
- Que la paraula Catalunya aparegui en el lema reforça la idea de força catalana i catalanista, amb autonomia pròpia i que sempre posa Catalunya per davant d'altres interessos.
- Transmet positivisme, esperança i visió de futur. Per això, i per què no es pugui malinterpretar des del pessimisme, s'ha d'imaginar el lema amb la imatge fresca, jove, alegre i en moviment de la Jéssica.
- És un lema que parla de polítiques públiques, de transició ecològica, de feminisme... Es pot declinar de manera fàcil per nodrir de contingut el lema: L'educació i la salut pública que ve, l'habitatge digne que ve, la transició ecològica que ve... I així col·locar el model per Catalunya que defensem els Comuns i, en conseqüència, col·locar les nostres propostes concretes.

Per últim, destacar que al ser una campanya concentrada en molt poc temps i on hi ha poc marge per fer calar moltes idees, el lema central "La Catalunya que ve" és un lema pensat per poder ser utilitzat repetidament al llarg de tota la campanya per així anar-lo nodrint molt de contingut per donar-li força.

4. ATRIBUTS JÉSSICA ALBIACH

Jéssica Albiach és una bona candidata per competir a l'espai de les esquerres. Obté la tercera millor nota en valoració pels catalans i catalanes amb un 5, només per sota de Junqueras i Asens, i per davant d'Aragonès, Illa i Puigdemont. Entre els votants, la nota és de pràcticament un 7 sobre 10. A més, Albiach parteix d'un nivell de coneixement alt en aquesta precampanya amb un 61% (el grau de coneixement mitjà des de 2021 era del 50% o inferior). El creixement en notorietat no ha anat en detriment de la seva valoració, fet que és molt positiu. Tenim candidata per mobilitzar els propis i per competir amb la resta. A més, Albiach és la quarta en preferències de presidenciable amb un 6,4%, un percentatge superior a la nostra IDV. En aquest sentit, alguns dels seus principals atributs a destacar són:

- **Capacitat de diàleg i fermesa en la defensa del país.** El seu perfil està més marcat per la capacitat d'arribar a acords i de facilitar avenços socials, com ha demostrat negociant tres pressupostos o qüestions com la defensa del català. Però ha demostrat la capacitat de ser ferma quan cal. Per exemple parant els Jocs d'hivern i el Hard Rock, construint aliances per aturar l'ampliació de l'aeroport o portant els abusos de pederastia dins l'església al Parlament. També ha demostrat fermesa a l'hora de parar els peus a l'extrema dreta al Parlament. D'altra banda, la capacitat de diàleg també la veiem reflectida en el fet que sempre ha apostat pels espais de confluència entre diferents.
- **Dona lliure i empoderada.** Albiach és una dona jove i empoderada. És una dona de classe popular, desenfadada i que diu les veritats sense ser mai estrident. La imatge

visual d'Albiach no és la d'una persona construïda des del poder, sinó la d'una candidata de pedra picada. Podem utilitzar la representació més descriptiva (manera de vestir, parlar) per a demostrar que és una de baix per i per als de baix. El seu perfil connecta amb un sentit més 'de carrer' que reivindiqui una política de la majoria social feta per la majoria social. En el millor sentit de la paraula, és "una persona normal".

- **Valenciana catalanista:** el rol de valenciana catalanoparlant i catalanista té dues dimensions que cal aprofitar: el primer és el de representar en sí mateixa un catalanisme "incloent", un país on ningú li pregunta a ningú d'on ve, des d'una forma d'entendre el catalanisme que fuig de la dicotomia etnicista i que parla "molts catalans" diferents. El segon aspecte és la vocació de treballar per una "aliança mediterrània". Això passa per denunciar, a la vegada, les expressions etnicistes dins de Catalunya, però també l'aïllament en el que cau, massa vegades, el Govern català.
- **Lideratge català de l'espai del canvi:** dins de l'espai estatal és qui sempre defensa Catalunya i l'autonomia territorial, fins i tot, amb diferenciacions puntuals respecte del Govern de l'Estat. Una qüestió que no només té a veure amb el respecte per Catalunya i l'espai d'autonomia catalana, sinó que té a veure també amb un perfil més marcat a l'esquerra vinculat a un país percebut com a més d'esquerres que la resta de l'Estat.
- **Impulsora d'un nou ecologisme popular:** qui s'ha plantat davant les ocurrencies dels partits de sempre per tornar al passat sense assumir l'emergència climàtica ha estat Jéssica Albiach. Qui fa anys que insisteix en la necessitat de produir més energia renovable per tenir sobirania energètica és Jéssica Albiach. Qui ha plantejat que el turisme també ha de pagar la sequera ha estat Jéssica Albiach. Qui insisteix en deixar d'ampliar autopistes per construir més trens és Jéssica Albiach. Ningú més aixeca la veu al Parlament per defensar el país. Jéssica Albiach no et culpa del canvi climàtic, busca solucions per a que tots visquem millor.

5. RELACIÓ AMB ADVERSARIS

Que Puigdemont sigui candidat és la demostració que la desjudicialització que sempre hem defensat funciona. Ara toca parlar de present i de futur. Ara toca parlar de la Catalunya del 2024 i del país que volem, de si volem un país gris i precari com el que defensa Junts o un de verd i pròsper com defensem els Comuns.

- La candidatura de Puigdemont no canviarà el projecte de país que té Junts, que es basa en apostar per macro-projectes desfasats com el Hard Rock o en baixar l'impost de successions als més rics.
- Aquestes eleccions no van sobre com tornar al 2017, sobre com restituir el passat. Aquestes eleccions van de quin model de país volem, si un que miri endavant i aposti per

a què la nostra gent tingui un futur d'oportunitats o un que miri enrere basat en els greuges pendents i les dinàmiques del passat.

El model de Junts és convertir Catalunya en el Madrid del Nord o l'Andorra del Sud. Junts diu que no és d'esquerres ni de dretes però al final sempre volen mantenir els privilegis pels rics eliminant impostos com el de successions, blindant els privilegis de l'escola i la sanitat concertades i afeblint els nostres serveis públics.

- Parlar de Junts és parlar del partit que va contractar Desokupa a Premià de Dalt, del partit que ha mantingut més d'un any com a Presidenta del Parlament a Laura Borràs mentre era jutjada per corrupció, del partit que promou l'ampliació de l'aeroport i el casino hard rock, del partit que vota en contra de pujar impostos als rics i de regular els lloguers.

Davant dels que volen una Catalunya petita i estreta, cal garantir que segueixi triomfant la Catalunya mestissa, oberta i plural.

- És a dir, que Catalunya continuï sent un gran país, un país d'emigrants i un país d'acollida que creu en si mateix i que integra al que ve de fora. Fem-nos nostra la frase de Teresa Claramunt quan afirmava que "alguns volen Catalunya lliure, però al català esclau. Un nació d'esclaus, encara que fos independent, no seria una nació".

Aquestes eleccions no van de triar entre els dos partits de sempre, van d'un nou model de país contra el vell model de país de la dreta.

- No serveix de res votar algú que diu ser progressista si després fa les mateixes polítiques que Junts. La millor manera d'aturar la dreta és aixecant un model de país alternatiu a la dreta.
- Només s'ha complert amb l'Agenda Catalana quan els Comuns han entrat al Govern de l'Estat. S'ha pujat el salari mínim més que mai quan hem entrat al govern. S'ha aprovat l'Estatut del Becari quan hem entrat al govern. No és casualitat que no s'hagués fet abans.

Davant d'un PSC que en molts moments té les prioritats equivocades, els Comuns som l'única garantia de transformacions reals i de complir amb la gent treballadora d'aquest país.

- Una cosa ha estat el Govern de Coalició des d'on Yolanda Díaz i els Comuns hem marcat les prioritats en els principals avenços i l'altra cosa és el PSC que s'ha posicionat en contra d'alguns dels principals eixos principals que hem liderat a l'Estat com ara la regulació dels lloguers, la planificació ecològica o la pujada d'impostos als rics. En moltes qüestions el PSC va en la direcció contrària del Govern de Coalició.
- Perquè votar a qui ja saps que et decepcionarà? Perquè votar a aquells que no fan si no se'ls obliga a fer?

Catalunya necessita obrir un nou capítol de la seva història, no només passar de pàgina.

- Un capítol amb serveis públics punters, amb una economia verda, sòlida i pròspera i amb habitatge per tothom. I aquest capítol no l'escriuran els que volen el model Hard Rock de menys impostos als rics, més turisme irresponsable i més precarietat.
- Alguns han passat tantes pàgines que han tornat a quedar-se a la mateixa que ja eren al 2021. I aquestes eleccions no són la segona part de les del 2021, van sobre la Catalunya del 2024.

L'enèsima ficció de la unitat independentista és una excusa per tapar la mala gestió del Govern d'ERC en solitari.

- La manca d'un projecte de país propi i d'una estratègia clara ha generat que ERC es converteixi en un partit que ni fa ni deixa fer. Una força que tot i haver guanyat les últimes eleccions generals a Catalunya i disposar del Govern de la Generalitat és incapaç de construir un horitzó de país esperançador que no sigui el seguidisme de les macro-ocurrències de Junts i el PSC, que són qui li acaba marcant el pas.
- Són molts els catalans i catalanes que van pensar que un Govern comandat per ERC seria diferent a un Govern de Junts, però la decepció amb el Govern Aragonès ha anat augmentant setmana a setmana. Mentre el projecte d'ERC sigui mantenir la unitat independentista amb Junts, votar a ERC és llançar una moneda a l'aire. Mentre no tinguin més projecte de país que una còpia barata del de Junts, el vot a ERC no és un vot per a què Catalunya avanci.

Apostar pels macrocasinos, l'ampliació de l'aeroport o votar en contra de la reforma laboral és el contrari de defensar Catalunya.

- Davant de la inèrcia i d'una ERC a la defensiva que es torna a donar la mà amb la dreta catalana, nosaltres ho tenim clar: els catalans i les catalanes hem d'enviar un missatge nítid per un govern d'esquerres. Si ERC és incapaç de posar en marxa el país, ho faran els catalans i les catalanes amb el seu vot.

La decepció del Govern d'ERC. D'un partit que porta esquerra al nom la ciutadania n'esperava polítiques d'esquerres.

- Perquè un partit que es diu esquerra sempre vota amb la dreta? I és que el Govern Aragonès ha decepcionat a tots aquells i aquelles que esperaven polítiques progressistes. No només per la incapacitat per aconseguir les grans transformacions que va prometre i que el país necessita, sinó per haver acabat la legislatura plegat als interessos de La Caixa.

El PP practica polítiques de la mort.

- Ho vam veure allà on gestionaven les residències durant la pandèmia. Ho veiem també quan deixen els CAPs sense metges per abonar que la gent hagi de contractar una assegurança si vol tenir un diagnòstic a temps. I ho veiem també quan promouen normatives que van en contra de les lleis per fer front al canvi climàtic i poder contaminar més.
- El seu projecte està basat en donar seguretat i tranquil·litat als de dalt, als que ens volen precaris, als que s'estan forrant amb la pujada dels preus, als que especulen amb l'habitatge, als que destrossen el planeta... I per nosaltres, construir vides lliures i segures és donar seguretat als de baix, la tranquil·litat de tenir una feina digne, la seguretat de poder accedir a un habitatge o de poder decidir un projecte vital autònom.

Per ser útil a la ciutadania cal fer més coses que queixar-se des d'un escó.

- La CUP és un partit amb el que compartim bona part dels posicionaments en matèria social, però a qui hem trobat a faltar a l'hora de negociar millores per a la vida quotidiana. Mentre nosaltres ens arremanguem per aconseguir avenços, a vegades més grans i a vegades més petits, al Parlament ens trobem una CUP amb molta capacitat de crítica però amb poca capacitat de proposta.
- En política es pot fer de tot, menys equivocar-se de bàndol. Massa vegades ens hem trobat una CUP que tot i fer discursos molt d'esquerres, prefereixen acabar fent presidents de dretes. Un vot a la CUP no garanteix governs d'esquerres ni polítiques transformadores.

El problema de VOX no és només que siguin d'extrema dreta, és que són els portaveus dels rics de sempre defensant els privilegis dels de sempre.

- El programa de VOX en matèria econòmica i fiscal és el mateix que el del PP: un programa per rescatar els rics i anar contra els drets dels treballadores i les treballadores.
- Atien constantment l'odi de l'últim contra el penúltim. Sempre diuen allò de que els migrants reben més ajudes, només per posar un exemple, segons dades del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, la gran majoria de beques de menjador que es donen a Catalunya són per a fills i filles de famílies autòctones. En concret, 7 de cada 10 beques són per a menors de pares amb nacionalitat espanyola. Per tant que deixin de dir tonteries i que deixin de fer-se els forts amb els més dèbils.

VOX és el partit més hipòcrita de la història

- VOX no és un partit nou, és un partit que ja ha demostrat que incompleix absolutament totes les seves promeses electorals: promet derogar les autonomies, però després agafa més càrrecs que ningú com ha passat al Govern de Castella i Lleó. Diu voler acabar amb els “xiringuitos” però el seu president ha viscut d’un durant anys, o recentment hem sabut que un diputat de Vox a Catalunya ha estat cobrant el sou de diputat i com a coordinador de Vox a Cantabria quan és incompatible.
- El problema de Vox no és només d’hipocresia, sinó que el seu projecte polític es basa en l’explotació dels treballadors i de les persones més vulnerables. No és coincidència, és el seu projecte de societat. Forts amb els febles i servils amb els poderosos. Perquè diuen estar preocupats per la desigualtat mentre voten en contra de l’ingrés mínim vital o de pujar el salari mínim.